

Kirkon ongelmat eivät ole vientitavaraa

Viime aikoina on käyty keskustelua seurakuntien määrärahoista ja avustuksista kirkon

kansainväliseen työhön. Keskustelun on kirvoittanut suhtautuminen virkakysymykseen. Esimerkiksi Helsingin seurakuntayhtymä pidatti huhtikuussa harkinnanvaraisen tukensa yhdelle kirkon lähetysjärjestölle sillä perusteella, että ainakin osa sen papeista on kieltäytynyt yhteistyöstä naispappien kanssa. Myös muutamissa muissa suurissa seurakunnissa on tietävästi keskusteltu asiasta, ja muidenkin lähetysjärjestöjen kantoja asiassa on aiottu kysellä.

Seurakunnat jakavat jäseniltänsä joko kirkollisveroina kerättyä tai seurakuntalaisten lahjoina kirkon lähetystyölle antamia varoja. Vuonna 2006 seurakuntien talousarviomäärärahat lähetystyölle ja kansainväliselle diakonialle olivat yli 18,6 miljoonaa euroa. Se oli 28 % lähetystyön ja kansainvälisen diakonian kokonaistuotosta. Vapaaehtoista kannatusta kertyi huomattavasti enemmän, yli 29 miljoonaa euroa eli 44 %. Seurakuntalaiset ovat lahjoittaessaan mieltäneet rahan menevän kirkon lähetystehtävän toteuttamiseen sen järjestön kautta, jonka työn hyväksi lahja on annettu.

Kirkon seitsemän lähetysjärjestöä ja Kirkon Ulkomaanapu käyttivät työhönsä ulkomailla viime vuonna noin 50 miljoonaa euroa, mikä oli 79 % järjestöjen menoista. Ulkomaisen työn tukitoimiin kotimaassa käytettiin 10,3 miljoonaa euroa eli 16 %

menoista. Näiden lukujen valossa voidaan sanoa, että kirkkomme lähetystyön ja kansainvälisen diakonian toimijat tekevät työtään vastuullisesti ja suuntaavat maksimaalisen panoksen lähimmäisen auttamiseen ulkomailla.

Tarpeet Aasian, Afrikan, Latinalaisen Amerikan ja itäisen Euroopan kirkkoissa ja evankeliumin tavoittamattomilla alueilla eivät vaihtele sen mukaan, mitä mieltä kotikirkossamme ollaan kustakin ajankohtaisesta kysymyksestä. Lähetysjärjestöt ja Kirkon Ulkomaanapu eivät voi yksipuolisesti irtisanoa sitoumuksiaan sen vuoksi, että erilaiset näkemykset kirkossamme estävät seurakuntien varojen saamisen tärkeään työhön. Yhteistyökohteissa tarve on pysyvä, usein huutava.

Maailma on kovin eriarvoinen. Ensinäkin valtaosa maailman väestöstä ei ole kristittyjä. Toiseksi monilta ihmisiltä puuttuu alkeellinenkin aineellinen toimeentulo. Kolmanneksi monet kristityt joutuvat kotimaissaan vainotuiksi uskonsa tähden. Täällä vauraassa Pohjolassa on helppo tehdä päätöksiä, jotka koituvat miljoonien kohdaloksi muualla maailmassa. Päätöksemme merkitsevät heille joko hyvää tai huonoa; joko mahdollisuutta koulunkäyntiin tai lukutaidottomuutta, joko terveydenhoitoa tai kokonaisia yhteiskuntia rampauttavaa sairautta, joko toivoa ja elämää Kristuksen seuraajana tai iankaikkista kuolemaa.

Kirkkomme ongelmat eivät saa olla vientitavaraa. Oltakoon täällä asioista mitä mieltä tahansa, kirkon sisäiset ristiriidat kotimaassa eivät saa seurakuntien talousarviomäärärahoista tai avustuksista päätettäessä merkitä avun epäämistä ulkomai-

silta hankkeilta. Lähetystyön ja kansainvälisen diakonian toimijat ovat sitoutuneet pitkäaikaiseen yhteistyöhön ulkomaisten kumppaniensa, kirkkojen ja järjestöjen kanssa. Äkilliset muutokset rahoituksessa aiheuttaisivat suunnatonta vahinkoa yhteistyökirkkoille ja -järjestöille sekä kärsimystä niille sisarille ja veljille, joita lähetystyön ja kansainvälisen diakonian kautta haluamme auttaa, kouluttaa ja johtaa Kristuksen seuraajiksi.

Juha Auvinen
lähetysjohtaja

STI:n hallituksen jäsen
Radiolähetysjärjestö Sanansaattajat
18.5.2007, Lähde 6/2007

Kuva: Sinikka Ahvenainen

OPIKELIJAN SUUSTA

STI:stä on tullut kuin toinen koti Helsingissä. Tänne on helppo tulla yliopiston luentojen välillä, ja jos ei ole luentoja, niin täällä voi lukea aamusta iltaan seuraavaa tenttiä varten. Siinä välissä on mukavaa vaihtaa kuulumisia muiden teologiopiskelijoiden kanssa.

Tiedekunnan luennoilta ja tenttikirjoista tarttuu mukaan monenlaisia kummallisia väitteitä. Monet niistä jäävät alitajuntaan synnyttämään epäilyksiä ja epäuskoa. Onneksi ajatusten kanssa ei tarvitse jäädä yksin. STI:llä noihin väitteisiin voi tarttua ja saada uutta näkökulmaa.

Suurkiitokset kaikille, jotka ovat mahdollistaneet tällaisen teologien tukikohdan olemassaolon!

Hanna Koli, teol. yo